

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r. sprawy W. C. obwinionego o czyn z art. 86§1 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 kwietnia 2013 r. (sygn. akt XIII W 5319/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. G. i S. G. kwoty po 420-zł. (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez nich wydatków za postępowanie odwoławcze.

III. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100-zł. (stu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

W. C. został obwiniony o to, że w dniu 19 października 2012 roku około godziny 15.10 na drodze nr (...) na 649,700 km w m. (...) gm. (...) kierując samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem marki (...) o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego samochód marki (...) zjechał na pobocze po prawej stronie drogi uderzając w barierę ochronną. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o czyn z art. 86§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r w sprawie o sygn. akt XIII W 5319/12 obwinionego W. C. uznał za winnego tego, że w dniu 19 października 2012 roku około godziny 15.10 na drodze nr (...) na 649,700 km w m. (...) gm. (...) kierując samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem marki (...) o nr rej. (...) w wyniku czego kierująca samochodem marki (...) podjęła manewr gwałtowanego hamowania i tracąc panowanie nad swoim pojazdem zderzyła się z samochodem marki (...), co spowodowało, że oba pojazdy uderzyły w barierkę ochronną to jest czynu z art. 86§1 k.w. i za to na podstawie art. 86§1 k.w. skazał go i wymierzył karę 1.000 (jednego tysiąca) złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. G. oraz S. G. kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, obciążył go pozostałymi kosztami postępowania.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 104 k.p.w. zaskarżył w całości obrońca obwinionego i powołując się na art. 109§2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa procesowego wobec nie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy dotyczących przyczyny kolizji drogowej przejawiające się w odstąpieniu od powołania w sprawie biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz samodzielnego rozstrzygnięcia przez Sąd co

do okoliczności, których ocena wymaga wiadomości specjalnych, a nadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a wynikający z ustalenia, że obwiniony zmieniając pas ruchu nie ustąpił pierwszeństwa kierującej samochodem (...)o nr rej. (...), co miało skutkować spowodowaniem kolizji obu pojazdów podczas, gdy prawidłowa ocena tych okoliczności winna prowadzić do wniosku, iż bezpośrednią i wyłączną przyczyną kolizji była utrata panowania nad pojazdem kierującej samochodem (...)S. G., która nie zachowała wymaganej ostrożności.

W związku z powyższym wniosł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku porze uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Białymstoku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew wywodom skarżącego kontrola instancyjna nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. Przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego, który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Ponadto swoje stanowisko Sąd ten w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Odnosząc się wprost do zarzutów apelacyjnych, przede wszystkim za chybiony uznać należy zarzut nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności dotyczących kolizji drogowej poprzez „odstąpienie” od powołania w sprawie biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Zgodnie z dyspozycją art. 193 k.p.k. (w zw. z art. 42§1 k.p.w.) opinii biegłego zasięga się jedynie wówczas, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga „wiadomości specjalnych”. Wbrew twierdzeniom apelującego, ocena zgromadzonych w sprawie dowodów pod kątem odpowiedzialności za przedmiotową kolizję drogową nie wymagała wiadomości specjalnych.

Na marginesie, powyższy zarzut budzi zdziwienie, zważywszy że podczas rozprawy ani obwiniony, ani jego obrońca nie wykazali w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Wprost przeciwnie, z protokołu rozprawy z dnia 18 kwietnia 2013 r. wynika (k. 59 – 59v), że obaj dwukrotnie oświadczyli, iż nie składają wniosków dowodowych oraz nie żądają uzupełnienia przewodu sądowego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako taki nie zasługuje na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy.

Wobec wszechstronnych rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji, prezentowanych w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, odnoszących się do kwestii podnoszonych w środku odwoławczym, zbędnym jest przywoływanie na obecnym etapie postępowania tych samych okoliczności i komentowania w szerszym zakresie spornego orzeczenia.

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że z punktu widzenia odpowiedzialności obwinionego W. C. za przypisany mu czyn nie mają żadnego znaczenia argumenty podnoszone przez apelującego, tj. że obwiniony de facto nie zmienił pasa ruchu swego pojazdu oraz, że do zderzenia pojazdów doszło na prawym pasie ruchu. Z punktu widzenia oceny odpowiedzialności za czyn z art. 86§1 k.w. decydujące znaczenie ma bowiem to, czyje zachowanie doprowadziło do sytuacji kolizyjnej (kto pierwszy naruszył normę nakazu czy zakazu, a nie kto wtórnie powinien był sprostac wytworzonemu wcześniej zagrożeniu bezpieczeństwa). W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, a zwłaszcza zeznań naocznego, bezstronnego świadka zdarzenia T. C., nie budzi wątpliwości, że sytuację kolizyjną spowodował obwiniony, który wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie zachował „szczególnej ostrożności”.

Na marginesie, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zm.) kierujący pojazdem może zmienić zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem „szczególnej ostrożności”.

Nie budzi zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny. Uwzględnia ona wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 33§1 i 2 k.w., w tym m.in. stopień społecznej szkodliwości czynu (m.in. skutki kolizji), uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe oraz jego sytuację materialną. W świetle w/w okoliczności grzywna w kwocie 1.000-zł. mieści się w granicach sądowego uznania i z całą pewnością nie jest niewspółmierna, a zwłaszcza w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.)

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O zwrocie wydatków poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 616§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. §14 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków ... (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).